

Irene Scharbau

En sang for de levende

300 sider

Indblik Talentet for at skrive er iøjnefaldende. Man bliver grebet og taget om følelserne, så stemning og handling langer ud efter læseren og efterlader os i en tilstand af fremtidens Danmark i knæ. Og resten af verden for den sags skyld.

En klode der baseret på og afhængigt af teknologiske landvindinger med al tydelighed viser, hvor sårbare vi er. Og hvordan mennesket insisterer på at få lov til at fungere som menneske. Og ikke blive ofre for en kultur skabt af materialisme og nye højdepunkter for IT-mirakelmagere. Bogen er spændende, idet forfatteren har formået at kombinere science fiction, tilbageblik til 1960ernes Norge, der gjorde landet eventyrligt rigt, undergangsstemning, angsten for fremtiden, kampen med nutiden og en fin handling på en meget levende og troværdig måde.

Agadir der engang var turistattraktion er blot én af kulisserne, hvor læseren får billedet af en øde strand med forladte og afskallede caféer og hoteller.

Bare sådan en sætning er med til at sætte scenen for fremtiden i bogen her, der er fyldt med den slags ordspil og gribende billeder af en fremtid, der ikke ligger så forfærdeligt mange år ude i fremtiden, Hvor verden er presset af klimaflygtningen, hvor EU er igang med at bygge en mur fra La Rochella i Frakrig til Odessa. Soldaterne skyder alle der forsøge at trænge ind fra det glohede Sydeuropa og Afrika. Tak for kaffe. Vi kan se det for os.

Et glimrende eksempel på, hvor samfundsdebatten og holdninger til klima, flygtninge og teknologi kan finde kraft i romanform.